

tanter for Handelen, to for Industrien, en for Dansk Fiskeriforening, en Repræsentant for Kreditforeningernes staaende Udvalg og en for Fondsbørsens Repræsentantskab. Man har derved søgt saa vidt muligt at skabe et alsidigt Udvalg, hvor enhver Side af Erhvervslivet er repræsenteret. Udvalget bliver, som jeg straks skal nævne, et raadgivende Udvalg, og dér er det nødvendigt, at vi faar alt og alle Interesser repræsenteret.

Med Hensyn til Valutaraadets Kompetence er det ikke lykkedes at samle et større Flertal end de Radikale og Socialdemokraterne, og det stillede Ændringsforslag gaar ud paa, at Valutaraadet skal følge med i alle Spørgsmaal, der vedrører Valutaen, det skal undersøge Nationalbankens Seddeludstedelse og Svingningerne deri, det skal følge med, hvorledes Nationalbanken benytter Valutakrediten, hvorledes det danske Prisniveau forholder sig til det udenlandske Prisniveau, med andre Ord derigennem holde alle de Traade i sin Haand, som er afgørende for Valutaen, og for at kunne holde alle disse Traade i sin Haand fastholder dette Flertal, at det er nødvendigt, at Raadet faar Ret til at kræve Oplysninger fra offentlige og private Institutioner. Valutaraadet kan i øvrigt ingen Beslutning tage, men det foreslaas, at det kan gøre Indstilling til Ministeriet, og Ministeriet kan saa, hvis det ønsker at foretage noget, enten gaa den sædvanlige Vej til Rigsdagen eller gaa til det ved Ændringsforslag Nr. 13 foreslaaede Rigsdagsudvalg. Det er pointeret meget stærkt i Ændringsforslag Nr. 13, at det sædvanlige naturligvis skal være at gaa den sædvanlige Vej til Rigsdagen. Det er ganske ejendommeligt, at der syntes ved første Behandling at have været den Tro, at den nuværende Regering helst vilde gaa andre Veje end den klare parlamentariske Vej til Rigsdagen. Nej, det vil den ikke, den har aldrig ønsket at gaa ad anden Vej, uden naar Forholdene krævede det. Det er det, der udtrykkelig er pointeret ved Ændringsforslag Nr. 13, idet det dér er sagt, at man kun gaar den alborne Vej til Rigsdagsudvalget i de Tilfælde, hvor Forelæggelse for Rigsdagen paa sædvanlig Maade vilde hindre Formaålet med selve Indstillingen, naar der nemlig ved Offentliggørelse o. s. v. kan være Tale om Hamstring, Import og lignende Forhold i den Tid, der vil gaa mellem Sagens Offentliggørelse, dens Forelæggelse for Rigsdagen og dens Sættin i Kraft. Hvis man derved vilde hindre selve Formaålet med Foranstaltningen, maa Regeringen gaa til et Rigsdagsudvalg, der kan træffe Beslutning om, hvorvidt Foranstaltningen skal

iværksættes. Og for at Bestemmelsen ikke skal blive misbrugt og for at vise, at Flertallet heller ikke ønsker den misbrugt, er der udtrykkelig sat en Bestemmelse ind om, at 6 af Rigsdagsudvalgets 15 Medlemmer vil være i Stand til at erklære, at den forelagte Sag ikke hører til dem, hvor Offentliggørelse vil skade, og Sagen kan da ikke behandles af Udvalget. Med andre Ord, dette Udvalgs 15 Medlemmers Kompetence til at iværksætte Foranstaltninger vil 6 af Udvalget, vil det socialdemokratiske Parti i Udvalget, vil Venstres Repræsentanter i Udvalget kunne afvise. Jeg tror ikke, at der fra nogen Side med Rette vil kunne rettes Bebrejdelser mod nogen eller mod Udvalgets Flertal for, at det har villet tilsidesætte Hensynet til de gældende parlamentariske Regler. Vi har ved denne Bestemmelse saa klart som noget villet pointere, at den kun skal bruges i de Undtagelsestilfælde, hvor det er nødvendigt og ellers ikke, og muliggjort en effektiv Kontrol hermed ved Bestemmelsen om, at 6 Medlemmer kan hindre Behandlingen i Udvalget.

Hvad jeg hidtil har nævnt, gælder, naar Rigsdagen er inde. Naar Rigsdagen er hjemsendt, kan Udvalget ogsaa tillade Udstedelsen af saadanne Bekendtgørelser og kræve, at der indkaldes en ekstraordinær Rigsdagsamling til straks at tage Stilling dertil. Der er ingen Fare ved Offentliggørelsen eller for Panik ved Sammenkaldelsen af en saadan ekstraordinær Rigsdag, naar Foranstaltningen er sat i Værk. Og Forholdet er atter her, at ikke alene Udvalget kan kræve det, men 6 Medlemmer vil være i Stand til at kræve en ekstraordinær Samling indkaldt, for hvilken den udstedte Bekendtgørelse straks skal forelægges. Det er disse Forslag om Valutaraad og Rigsdagsudvalg, der skal træde i Stedet for Bestemmelserne i Lovforslagets §§ 4 og 5. Den sidste Bestemmelse om Rigsdagsudvalget foreslaas som en ny § 6.

Endelig skal jeg sige, at et Flertal — Radikale og Socialdemokrater — under Hensyn til den Betænkelighed, der er blevet udtrykt med Hensyn til den Haardhed, der kunde komme frem ved Lovens § 7 om Indkomst- og Formueskattens Optrækning, har indstillet, at Optrækningen af den ekstraordinære Indkomst- og Formueskat udstrækkes over 2 Aar, i Stedet for som i Lovforslaget foreslaaet at skulle ske i 1 Aar, altsaa med det halve Beløb for hvert Aar. Man har herved villet gøre det lettere for dem, der skal betale, selv om flere af os nærer Betænkelighed derved, fordi den valutamæssige Betydning af Optrækningen, Indskrænkningen af det overflødige Forbrug